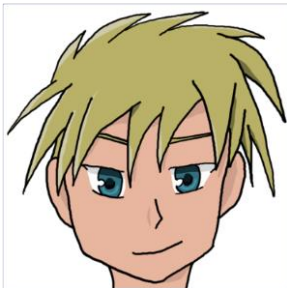

Riku, Taavi ja Heidi

Syntymäpäiväseikkailu

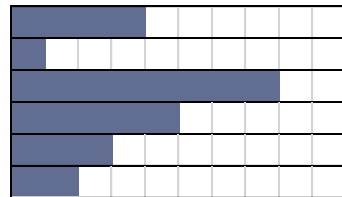
Riku heräsi kahdeksalta syntymäpäivänsä aamuna. Äiti oli tehnyt aamupalalle amerikkalaisia pannukakkuja – Rikun herkkua. Päivä alkoi hyvin.

”Nyt olen vain yhden vuoden Karia nuorempi,” Riku julisti aamiaispöydässä. ”Kohta olen jo yhtä vanha!” ”Ei se niin mene, höhlä,” Rikun isovelji Kari vastasi suu täynnä pannaria.

Riku Harjus

Liikunta
Askartelu
Peliäly
Erätaidot
Rohkeus
Tekniikka
Erikoiskyky:

Lämpimät kädet

”Kuka haluaa smoothieta?” isä keskeytti keittiön puolelta.

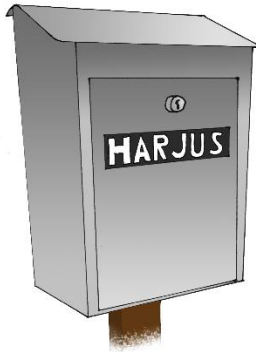
”Minä!” huudahtivat Riku, Kari ja äiti yhteen ääneen.” Isä alkoi pilkkoa hedelmiä tehosekoittimeen.

”Eikä sitten inkivääriä,” Riku vaati.

Isää nauratti.

”Ei tänään,” hän vastasi. ”Riku, kävisitkö hakemassa lehden?”

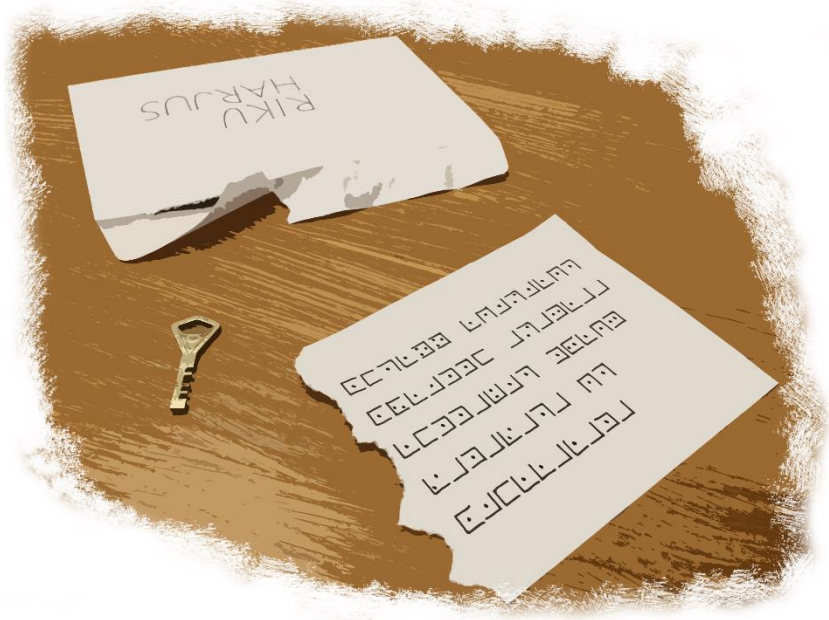
Sanomalehti löytyi aina aamulla postilaatikosta. Ker-rankin isä oli vienyt Rikun ja Karin aamuongelle ja he olivat heränneet jo viideltä. Silloinkin lehti oli jo ollut siellä. *Milloin se oikein laitettiin sinne?*

Rikun yllätykseksi postilaatikossa olikin myös pieni valkoinen kirjekuori. Siinä ei ollut postimerkkiä, eikä siinä lukenut mitään muuta kuin nimi Riku Harjus.

Mikähän tämä on? Riku ajatteli. En minä ennen ole tällaisia saanut.

Riku vei lehden ruokapöydälle ja istui alas pitäen kirjekuorta käsissään. Isä vilkaisi häntä kiinnostuneen näköisenä, muttei sanonut mitään. Riku avasi kirjekuoren. Sen sisältä löytyi pala paperia, johon oli piirretty outoja merkkejä.

Riku ei ymmärtänyt paperista mitään. Hän näytti sitä isälleen, joka väitti aina tietävänsä kaiken. Isä vilkaisi sitä vain nopeasti.

”Se oli sinulle osoitettu,” hän sanoi. ”Oliko siellä kuorissa muuta?”

Riku käänsi kirjekuoren ylösalaisin ja – toden totta – sieltä putosi vielä avain.

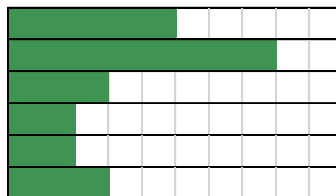
Muutaman talon päässä Rikusta asui Heidi. Hän oli satumalta syntynyt samana päivänä kuin Riku. He olivat tunteneet toisensa pienestä pitäen. Koska heillä oli paljon yhteisiä kavereita, oli heidän syntymäpäiväjuhlaansa päätetty yhdistää. Juhlat pidettäisiin Rikun kotona, koska siellä oli enemmän tilaa.

Heidi auttoi äitiään aamupalan valmistamisessa. Hän oli hyvä rikkomaan kananmunia. Tällä kertaa äiti paistoi niistä syntymäpäivämunakkaan.

Heidi Juvonen

Liikunta
Askartelu
Peliäly
Erätaidot
Rohkeus
Tekniikka
Erikoiskyky:

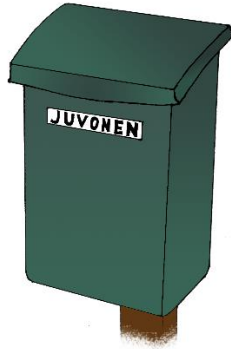
Tarkka heitto

Heidi mietti päivän juhlia hieman huolestuneena. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hänen ja Rikun juhlat pidettäisiin yhdessä. Rikun äiti oli hyvä leipomaan ja hänen omat vanhempansa aikoivat järjestää hauskaa ohjelmaa. Rikun kaveritkin olivat ihan mukavia. Näistä asioista ei ollut huolta.

Heidi huokasi itsekseen. Riku oli hyvä ystävä, mutta välillä vähän outo – ainakin Heidin mielestä. Ehkä hänkin oli outo Rikun mielestä. Joka tapauksessa Heidi pelkäsi Rikun tekevän juhlissa jotain noloa. Asia oli syytä varmistaa.

”Lähden käymään Rikun luona,” Heidi ilmoitti äidilleen.

Äiti pyysi Heidiä ensin viemään roskat ja hakemaan lehden. Hän ojensi ylitäyden sekajätepussin Heidin käteen. Heidi näki pussissa kartonkisen jogurttipurkin. Hän tunsu taas olevansa heidän perheessään ainoa, jota roskien lajittelu kiinnosti.

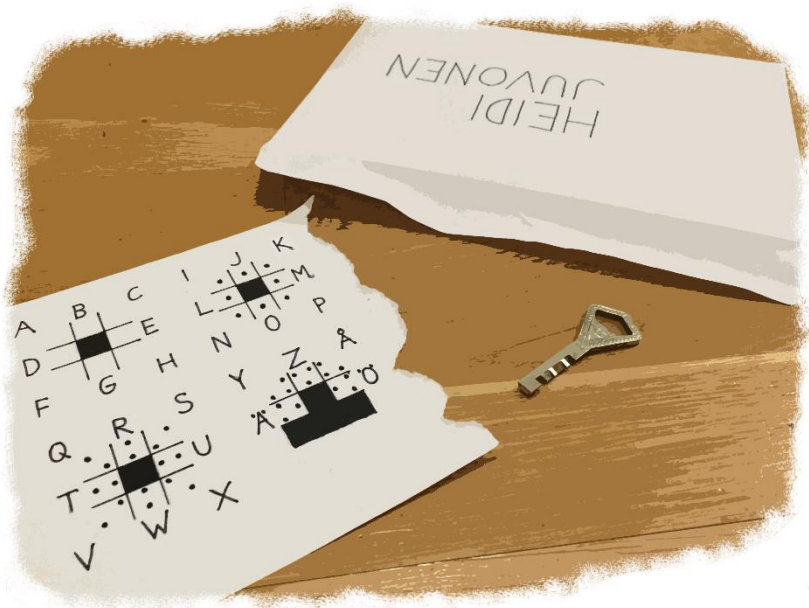

Heidi viskasi roskapussin ison sekajäteastian pohjalle. Sitten hän avasi postilaatikon. Yllättäen sieltä löytyi sanomalehden lisäksi pieni valkoinen kirjekuori. Siinä luki nimi Heidi Juvonen, eikä siinä ollut muita merkintöjä. *Onkohan tämä onnittelukirje?* hän ajatteli. *Mutta keneltä?*

Heidi vei lehden ruokapöydälle ja näytti kirjettä äidilleen.

”Se näyttää olevan sinulle osoitettu,” äiti sanoi. ”Voit avata sen.”

Heidi istui lattialle ja avasi kirjekuoren. Hän laittoi käntensä kuoren sisään odottaen löytävänsä värikkään onnittelukortin. Sellaista siellä ei kuitenkaan ollut. Sen sijaan kuoren sisältä löytyi avain ja valkoisesta paperista revitty pala. Paperissa oli kirjaimia ja kummallisia merkkejä.

Heidi oli ymmällään. Hän näytti sisältöä äidilleen. ”Ehkä tarvitset näitä joskus myöhemmin,” äiti sanoi. ”Pidä ne mukanasasi.”

Äiti myhäili salaperäisesti. Hän ripusti avaimen Heidin kaulaan narulla, joka hänellä oli taskussa valmiina. *Outoa*, Heidi ajatteli. *Ehkä Riku ymmärtäisi tästä jotain. Hän kun on hyvä kaikenlaisissa peleissä.*

Muutaman minuutin päästä Heidi soitti Rikun talon ovikelloa. Rikun isä avasi oven. Hän oli isokokoinen mies. Pienempänä Heidi oli hieman pelännyt häntä. ”Riku on yläkerrassa,” Rikun isä sanoi. ”Ja hyvää syntymäpäivää.”
”Kiitos,” Heidi vastasi.
Hän riisui kenkensä, nousi portaat ylös ja käveli Rikun huoneeseen.

Riku istui sängyllä tuijottaen kirjeensä sisältöä. Hän nosti päätään Heidin astuessa sisään.
”Hei, sain tällaisen oudon kirjeen tänään,” Riku sanoi näyttäen Heidille paperia ja avainta.

”Minäkin sain!” Heidi huudahti. ”Siinäkin oli avain ja outo pala paperia.”

Heidi näytti kaulassaan roikkuvaa avainta ja kaivoi oman paperinsa taskustaan. Sitten hän istui Rikun viereen sängylle.

”Liittyvätköhän nämä toisiinsa?” Riku kysyi.

Heidi katsoi avaimia. Ne näyttivät hänestä samanlaisilta. Sitten hän laittoi paperin palat vierekkäin.

”Katso,” Heidi sanoi innokkaasti, ”repimisjäljet täsmäävät. Ne on revitty samasta paperista.”

”Olisikohan tämä jokin koodi?” Riku tuumasi. He istuivat hetken hiljaa.

Sitten Riku teki johtopäätöksen:

”Se on salakirjoitusta. Katso, ensimmäinen merkki on... M... sitten tulee... E...”

Riku näytti Heidille, miten koodia luettiin. Heidi ymmärsi Rikun selitettyä, mutta ihmetteli, miten nopeasti Riku oli keksinyt sen.

Vähän ajan päästä he olivat kirjoittaneet koko ratkaisun ylös.

”Pitäisikö meidän tehdä niin kuin tässä sanotaan?”

Heidi kysyi.

”Voitaisiin ainakin käydä katsomassa,” Riku ehdotti.

Riku esitti koodin ja sen ratkaisun isälleen.

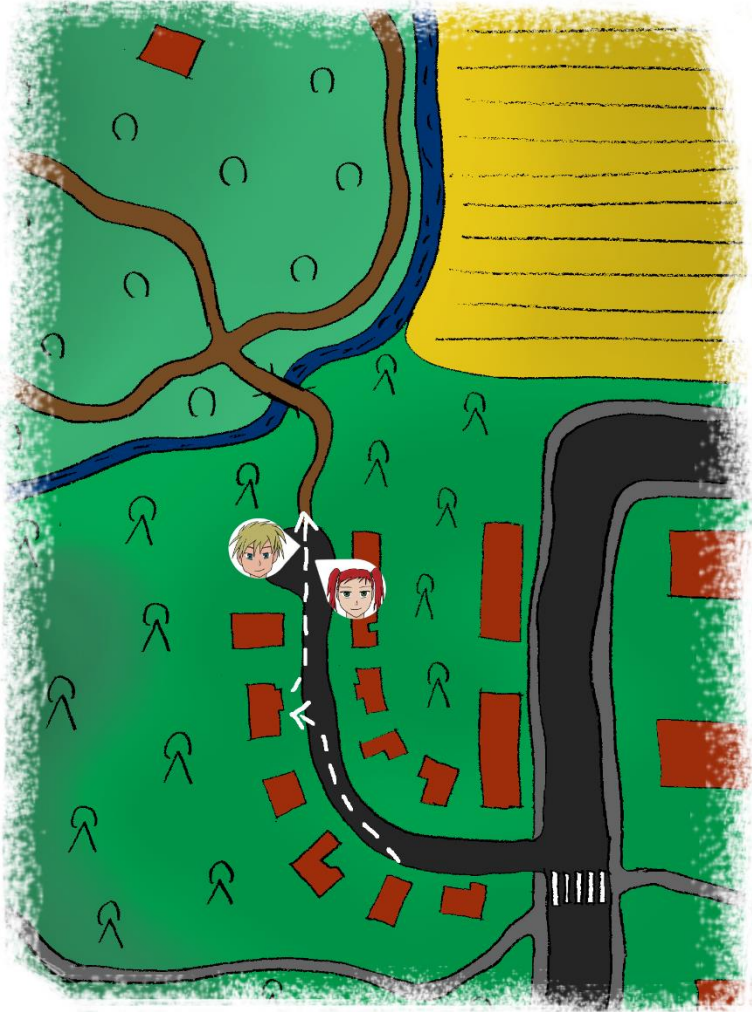
”Menkää vain,” isä sanoi. ”Ottakaa sitten taskulamppu mukaan.”

Innoissaan Riku haki oman taskulamppunsa huoneestaan. Pian hän oli jo Heidin kanssa ovella valmiina lähtemään.

”Pitäkää hauskaa!” isä huusi heidän peräänsä. ”Ja Heidi, pidäthän Rikusta huolta!”

Riku säntäsi ulos vauhdilla. Häntä nolotti, kun hänen isänsä puhui Heidin kuullen kuin Riku olisi pikkulapsi.
Isä teki sitä tahallaan.

”Yritän,” Heidi vastasi ja seurasi Rikua.

Heidän pihapiirissään läheistä pientä lehtimetsää kutsuttiin koivikoksi. Sen läpi meni lenkkipolku, joka alkoi kotikadun päästä. Sitä seuraamalla pääsi lähelle erästä vanhaa autiotaloa – ”Koivikon mökkiä”. Matkalla sinne Heidi otti puheeksi sen, miksi hän alun perin tulikin Rikun luokse.

”Ethän sitten tee mitään noloa juhlissa?” Heidi tarkisti.

”Noloa?” Riku ihmetteli. ”Mitä esimerkiksi?”

”Vaikka ahmit kakkua,” Heidi sanoi. ”Niin kuin silloin kerran, kun—”

”No en ahmi sillä tavalla,” Riku keskeytti. Hän tiesi hyvin, mihin Heidi viittasi. Siitä oli jo kauan, mutta Heidi ei näköjään aikonut unohtaa.

”Kutsuitko Auroran?” Riku kysyi vaihtaakseen puheenaihetta.

”Kutsuin,” Heidi vastasi. ”Kutsuitko sinä?”

”Kutsuin,” Riku vastasi.

Vähän ajan päästä he poikkesivat lenkkipolulta ja oikaisivat metsän läpi. Heidän lähestyessä kumpareen lakea alkoi mökki pikkuhiljaa tulla näkyviin.

Se oli vanha kellertävä puutalo. Heidän vanhempansa kutsuivat sitä toisinaan rintamamiestaloksi. Heidi ei ollut koskaan käynyt talossa sisällä. Riku oli kerran käynyt, mutta kellariin hänkään ei ollut silloin uskaltanut.

He nousivat muutaman askelman ulko-ovelle. Ovi oli raollaan. Riku veti sen kokonaan auki. Ovi laitto naristen vastaan. Pimeä eteinen tervehti heitä. Talo alkoi äkkiä tuntua hieman pelottavalta.

Riku tunsi olonsa vaivautuneeksi, mutta astui silti sisään. Heidi seurasi lähellä perässä. Riku sytytti taskulampun. Sen valokiila osui eteisen seinällä roikkuvaan rapistuneeseen muotokuvaan. Heidnin mielestä sen silmät seurasivat häntä.

”Mistä sinne kellariin pääsee?” Heidi kuiskasi siirtyen kauemmas taulusta.

”Tuolta,” Riku sanoi niin ikään kuiskaten ja osoitti taskulampulla käytävää eteenpäin

Seuraava huone oli likainen ja epäjärjestyksessä. Ikkunoiden eteen oli vedetty riekaleiset verhot. Valoa oli enemmän kuin eteisessä. Riku kytki taskulampun pois päältä. Seinällä kellarin oven vieressä oli pöllöä kuvaava veistos. Se tuijotti tunkeilijoita vihaisesti. Riku katsoi sitä vihaisesti takaisin toivoen, ettei se heräisi eloon.

Äkkiä seinän takaa kuului kolahdus. Heillä molemmilla hyppäsi sydän kurkkuun ja he jähmettyivät paikalleen kuuntelemaan.

Jokin liikkui viereisessä huoneessa. Seuraavaksi kuului kova rysähdys – kuin jotain painavaa olisi pudonnut lattialle. Riku ja Heidi katsoivat nopeasti toisiaan. Sanaakaan sanomatta he päättivät pinkaista karkuun. Riku edellä he alkoivat juosta kohti ulko-ovea. Samalla seinän takaa alkoi myös kuulua ripeitä askelia. Tuntui siltä kuin jokin olisi sännännyt heidän peräänsä.

Juoksumatka eteisen läpi tuntui jatkuvan ja jatkuvan. He näkivät turvallisen ulkomaailman paistavan oven raosta. Se loi muuten pimeään eteiseen kirkkaan kaistaleen.

Juuri kun Riku oli ylettymässä työntämään ovea auki, jokin ryntäsi häntä päin viereisestä huoneesta. Törmäyksen voimasta molemmat kaatuivat lattialle ja Riku jäi kasan alimmaiseksi.

Kauhuissaan Riku yritti kiemurrella itseään vapaaksi, mutta oli jumissa. Hänen päälleen kaatunut hahmo riuhtoi itseään ylös huutaen samalla.

Sitten tämä hahmo näki oven raosta paistavassa valokiihlässä Heidin. Hahmo rauhoittui heti kuin taikaiskusta.

”Heidi,” hän sanoi. ”Pelästyin aivan hirveästi.”

Sitten hän nousi pois Rikun päältä ja tunnisti hänetkin.

”Riku,” hän jatkoi. ”Mitä te täällä teette? Luulin teitä joksikin hämäräveikoiksi.”

Riku keräsi vielä itseään lattialta, eikä saanut mitään sanottua. Heidi sen sijaan kysyi huojentuneena:

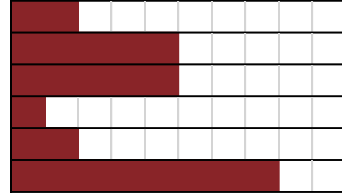
”Taavi, mitä sinä itse täällä teet? Ethän edes asu täälläpäin.”

Taavi oli Heidin luokalla. Hän asui parin kilometrin päässä. Rikukin tunsu Taavin hyvin, sillä he kävivät samassa sählykerhossa. Taavi oli Rikun mielestä mukava kaveri, vaikkei osannutkaan pelata sählyä.

Taavi Lehterä

Liikunta
Askartelu
Peliäly
Erätaidot
Rohkeus
Tekniikka
Erikoiskyky:

Numeromuisti

”Olin pyöräilemässä,” Taavi kertoi. ”Näin tämän talon ja päätin katsoa, mitä sen sisällä on. Oli niin pimeää, että kaadoin vahingossa hyllyn. Sitten kuulin ääniä ja lähdin juoksemaan karkuun.”

Riku oli toipunut järkytyksestä ja veti syvään henkeä. ”Ja sitten törmäsit minuun,” hän sanoi noustessaan seisomaan.

Heidi kertoi Taaville heidän saamistaan kirjeistä. Sitten hän näytti Taaville paperia, johon koodin ratkaisu oli kirjoitettu:

MENKÄÄ KOIVIKON
MÖKILLE. AVATKAA
KELLARIN LUKOT.
SALASANA ON
MIEKKAKALA.

”Onpa jännää,” Taavi sanoi. ”Mistä sinne kellariin pääsee?”

Riku johdatti koko kolmikon takaisin eteiskäytävän päässä olevaan huoneeseen. Kellarin ovea piti kiinni kaksi riippulukkoa. Ne näyttivät paljon muuta taloa uudemmilta.

”Avatkaa ne, avatkaa ne!” Taavi hyppi innosta. ”Käytäkää niitä teidän avaimia!”

Lukot eivät auenneet ensimmäisellä yrittämällä.

”Toispäin, toispäin!” Taavi löi tahtia.

Heidi vilkaisi Taavia tuimasti. Taavi hiljensi. Hetken yritettyään Riku ja Heidi saivat lukot aukeamaan. Kolmikon eteen avautui jyrkät rappuset sysimustaan kellariin. Kaikki ottivat askeleen taaksepäin.

”Mitä sillä miekkakalalla tehdään?” Heidi kuiskasi.
”Ehkä tuolla alhaalla asuu peikko,” Taavi arveli kuiskaten. ”Sille pitää antaa salasana tai muuten se syö meidät. Niin kuin Sfinksi.”
”Ei peikkoja ole olemassa!” Heidi tiuskaisi. ”Eikä Sfinksejäkään.”

Heidi vilkaisi vielä alas pimeyteen, eikä ollut enää aivan varma. Sitten hän kuiskasi Rikun korvaan:
”Mikä on Sfinksi?”

Riku valaisi portaikkoa taskulampulla. Häntä pelotti vain vähän, koska oli jo kertaalleen pelästynyt niin pahapäiväisesti.

”Mennään katsomaan,” Riku sanoi alkaessaan laskeutua rappusia.

Taavi ja Heidi vilkaisivat toisiaan. Sitten Taavi lähti Rikun perään. Heidi epäröi vielä hetken, mutta seurasi sitten poikia, koska ei halunnut jäädä yksin ylös.

Portaat narisivat. Heidi ei nähnyt poikien takaa muuta kuin välillä seinillä vilahtelevan taskulampun valokii-
lan. Taavi piti silmiään tiukasti kiinni ja yritti vain pysyä pystyssä. Riku tunsu rohkeutensa rapisevan portaiden alapään lähestyessä.

Lopulta he saapuivat alakerran matalaan huoneeseen. Siellä oli tunkkainen haju. Taskulamppu teki varjomörköjä seinille. Huone oli muuten tyhjä, mutta keskellä

huonetta oli pöytä. Pöytään nojasi lapio. Pöydän päällä oli kannettava tietokone kansi auki. Ruudulla luki:

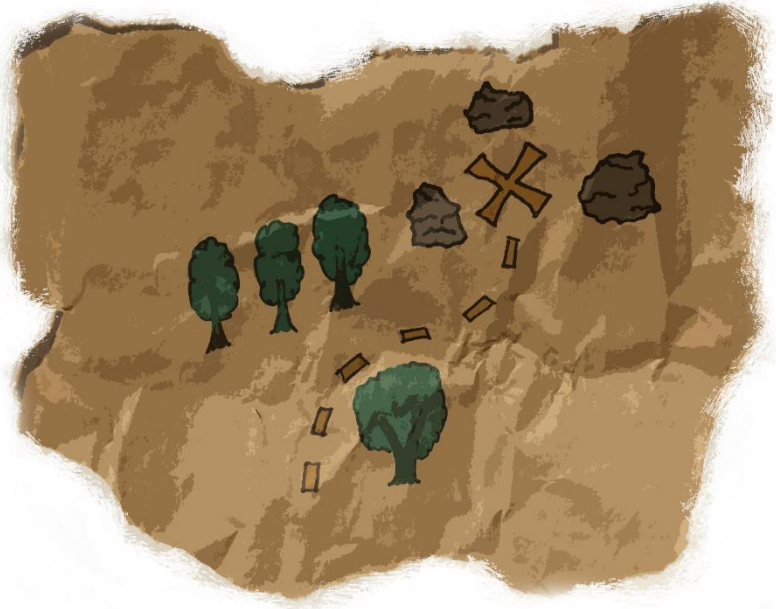
TERVETULOA, RIKU JA HEIDI.
KIRJOITAKAA SALASANA.

Riku osoitti tietokonetta taskulampulla.

”Tämä on isäni vanha tietokone,” hän sanoi.

”Syötetään se salasana,” Taavi ehdotti ja alkoi jo näppäillä miekkakalaa. Se oli kuitenkin pimeässä vaikeaa ja hän kirjoitti sen ensin kaksi kertaa väärin.

Kolmannella yrittämällä hän onnistui. Tietokoneen ruutuun tuli toinen kuva. Se näytti piirrossarjan merirosvojen aarrekartalta. Siihen oli piirretty kiviä, puita ja iso X kivimuodostelman keskelle.

Ruudulle ilmestyi vielä teksti:

**KATSOKAA TIETOKONEEN ALLE.
OTTAKAA LAPIO JA TIETOKONE MUKAANNE.**

Taavi nosti tietokoneen ilmaan. Sen alta paljastui paperi muovitaskussa. Riku otti sen käteensä.

”Se on maastokartta,” Riku tiesi.

Riku oli käynyt isänsä kanssa monta kertaa suunnistamassa. Siellä käytettiin juuri samanlaisia karttoja. Karttaan oli piirretty huomiota herättävä punainen neliö.

”Merkitty alue on tässä ihan lähellä,” Riku selitti.

”Tästä tulikin aarrejahti,” Heidi totesi innoissaan.

Taavi otti lapion käteensä.

”Eiköhän mennä kaivamaan!” hän ehdotti.

Talon arvoituksen ratkettua siellä ei tuntunut olevan enää mitään pelättävää. He poistuivat talosta reippaasti tavarat mukanaan. Sitten he suunnistivat kohti maastokarttaan merkittyä aluetta.

Perille päästyään he näkivät heti samanlaisen kivimuodostelman, joka piirrettyssä kartassakin oli. Sen keskellä maa näytti hiljattain möyhityltä. Aarekartan X osoitti juuri siihen.

Taavi oli antamassa lapiota Heidille nyökäten sen näköisenä, että Heidin tulisi kaivaa. Riku kuitenkin nappasi lapion häneltä ja iski sen vauhdilla maahan.

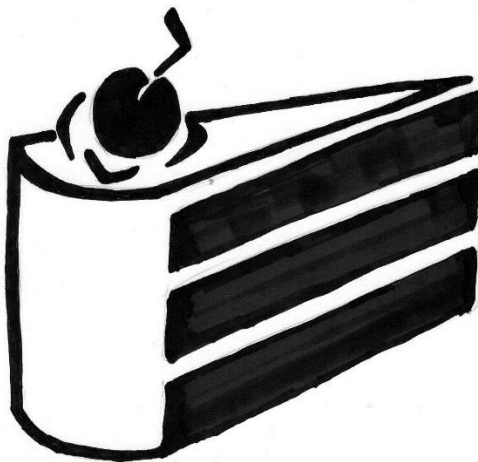

Pian lapio jo osui johonkin kovaan, joka ei ollut kivi. ”Nyt löytyi jotain!” Riku huudahti.

Riku poisti päällimmäisen maakerroksen. Maan alta paljastui arkku. Taavi sai sen nostettua ylös, eikä Rikun tarvinnut kaivaa enempää. Arkku oli niin pieni, että olisi mahtunut uuniin, mutta kuitenkin niin suuri, että ei olisi mahtunut mikeroon. Se näytti juuri sellaiselta, millaisia merirosvot hautasivat maahan – ainakin leikisti.

Taavi kokeili salpaa. Arkku ei ollut lukossa. Taavi raotti kantta hieman. Kaikki odottivat kultarahojen säkenöivän. Niiden sijasta arkussa oli kuitenkin jotain paljon parempaa – nimittäin kaksi lahjakääröä. Toisessa luki ”Rikulle” ja toisessa ”Heidille”. Lisäksi arkussa oli paperille kirjoitettu viesti:

HYVÄÄ SYNTYMÄPÄIVÄÄ!

Rikun vanhemmat odottivat lasten paluuta olohuoneessa.

”Tuli juuri mieleen...” isä aloitti. ”Kun he löytävät arkun, heillä on tietokone, lapio, kartta, kaksi lahjaa ja arkku. Saavatko he kaiken sen kannettua kotiin?”

”Nytkö vasta ajattelet suunnitelmiasi loppuun asti?” äiti torui.

Samassa etuovi aukesi. Riku, Taavi ja Heidi tulivat sisään. Rikulla oli tietokone, Taavilla lapio ja Heidillä lahjat ja kartta arkussa.

”Ai, teillä oli Taavikin mukana,” isä totesi. ”Miten sujui?”

”Yhteistyöllä homma hoituu,” Riku vastasi.